

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 414

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 iunie 2012

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
79. — Lege pentru ratificarea Tratatului privind extrădarea dintre România și Republica Arabă Siriană, semnat la București la 10 noiembrie 2010	2	precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004	16–18
Tratat privind extrădarea între România și Republica Arabă Siriană	2–5	Decizia nr. 435 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	18–21
416. — Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Tratatului privind extrădarea dintre România și Republica Arabă Siriană, semnat la București la 10 noiembrie 2010.....	5	Decizia nr. 441 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	21–24
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
18. — Hotărâre privind efectuarea unui control de către Curtea de Conturi	6	Decizia nr. 442 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	24–27
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 340 din 10 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	6–7	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 343 din 10 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	8–9	613. — Hotărâre privind rechemarea și numirea unui consul general	28
Decizia nr. 350 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	9–11	614. — Hotărâre privind numirea unui consul general	28
Decizia nr. 352 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11–13	617. — Hotărâre privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Română de Televiziune.....	29
Decizia nr. 366 din 26 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor	14–15	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 412 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eşalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989,		382. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale de Administrare Fiscală de către domnul Octavian Teodor Deaconu	29
		ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
		7. — Lista partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus până la data de 21 iunie 2012 raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 38 alin. (1) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale	30–31

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Tratatului privind extrădarea dintre România și Republica Arabă Siriană, semnat la București la 10 noiembrie 2010****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Tratatul privind extrădarea dintre România și Republica Arabă Siriană, semnat la București la 10 noiembrie 2010.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE SENATULUI

ROBERTA ALMA ANASTASE**VASILE BLAGA**

București, 13 iunie 2012.

Nr. 79.

TRATAT**privind extrădarea între România și Republica Arabă Siriană**

România și Republica Arabă Siriană, denumite în continuare *părți contractante*, dornice să intensifice relațiile bilaterale și să stabilească o cooperare eficientă în domeniul extrădării, în conformitate cu principiile respectării suveranității naționale, neimplicării în afacerile interne ale fiecărei părți și protejării intereselor comune, au convenit după cum urmează:

ARTICOLUL 1

Fiecare dintre părțile contractante se angajează, la cererea celeilalte părți contractante, să desfășoare urmărirea penală și judecata, în conformitate cu legislația proprie, împotriva cetățenilor proprii care sunt acuzați de săvârșirea unei infracțiuni extrădabile pe teritoriul celeilalte părți contractante. Această va atașa la cererea sa o descriere a tipului de infracțiune și a tuturor mijloacelor de probă disponibile și va notifica celeilalte părți contractante rezultatele procedurilor penale, iar, dacă a fost pronunțată o hotărâre judecătorească, îi va transmite celeilalte Părți Contractante o copie certificată a acesteia.

ARTICOLUL 2

Fiecare parte contractantă se angajează, în conformitate cu prevederile prezentului tratat, să extrădeze către cealaltă parte, la cererea acesteia, persoanele aflate pe teritoriul acesteia și care sunt căutate în vederea urmăririi penale, a judecării sau a executării unei pedepse.

ARTICOLUL 3

1. În sensul prezentului tratat, infracțiunile extrădabile sunt infracțiunile care sunt pedepsite potrivit legislației ambelor părți contractante cu o pedeapsă cu închisoarea de minimum un an sau cu o pedeapsă mai gravă. Dacă o cerere de extrădare se referă la o persoană condamnată, extrădarea se acordă numai dacă pedeapsa aplicată acesteia sau partea din pedeapsă rămasă de executat este de cel puțin 6 luni de închisoare.

2. Pentru efectuarea extrădării sunt necesare următoarele:

a) partea solicitantă trebuie să aibă competența în ceea ce privește faptele care stau la baza cererii de extrădare, cu excepția cazului în care partea solicitată deține competența să judece infracțiunile potrivit legislației proprii;

b) faptele trebuie să fie prevăzute ca infracțiuni în legislația ambelor părți, indiferent de denumirea atribuită acestora, și să fie pedepsite cu închisoarea cu o durată de minimum un an; și

c) partea din pedeapsă rămasă de executat trebuie să fie de cel puțin 6 luni în cazul extrădării în scopul executării unei pedepse.

3. Dacă cererea de extrădare se referă la mai multe infracțiuni conexe, va fi suficient ca una dintre acestea să îndeplinească cerințele prevăzute la literele a) și b) din prezentul articol, pentru ca extrădarea să poată fi acordată atât pentru această infracțiune, cât și pentru celelalte.

4. Extrădarea în condițiile prevăzute de prezentul tratat este aplicabilă autorilor, coautorilor și complicilor, indiferent de gradul de participare la săvârșirea infracțiunii.

5. Faptele prevăzute de acorduri multilaterale ratificate în mod corespunzător de către părți vor da loc, de asemenea, la extrădare.

6. În ceea ce privește infracțiunile fiscale săvârșite împotriva bugetului de stat, precum și cele referitoare la regimul schimbului valutar, extrădarea se acordă potrivit prezentului tratat și potrivit legislației părții solicitate. Extrădarea nu poate fi refuzată pentru simplul motiv că legislația Părții Solicitate nu percepe același tip de impozit sau taxă ori că acestea nu sunt reglementate în același mod în legislația părților.

ARTICOLUL 4

1. Dacă cererea de extrădare se referă la mai multe infracțiuni, aceasta se consideră ca fiind conformă și corectă dacă una dintre aceste infracțiuni îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 3 din prezentul tratat.

2. Extrădarea se acordă dacă infracțiunea pentru care se solicită extrădarea a fost săvârșită pe teritoriul părții solicitante

sau, în cazul în care a fost săvârșită în afara teritoriului acesteia, dacă legislația părții solicitate permite exercitarea jurisdicției în materie penală pentru o infracțiune săvârșită în afara teritoriului său în împrejurări similare. Dacă legislația părții solicitate nu permite exercitarea jurisdicției penale pentru o infracțiune săvârșită în afara teritoriului său în împrejurări similare, extrădarea poate fi acordată, însă numai dacă toate celelalte condiții pentru extrădare sunt îndeplinite.

ARTICOLUL 5

1. Extrădarea nu este admisibilă în următoarele cazuri:

a) dacă persoana solicitată în vederea extrădării este cetățean al părții contractante căreia i se solicită extrădarea sau dacă acestei persoane i s-a acordat azil pe teritoriul acelei părți. Dacă persoana solicitată în vederea extrădării deține cetățenia ambelor părți, atunci partea solicitată o poate supune urmării penale sau judecării potrivit legilor sale interne ori o poate extrăda către partea solicitantă;

b) dacă urmărirea sau executarea pedepsei nu este admisibilă, potrivit legilor părții contractante căreia i se solicită extrădarea, pentru că a intervenit prescripția sau din alte motive de natură juridică;

c) dacă a fost pronunțată o hotărâre judecătorească prin care este declarată vinovată sau nevinovată ori a fost emisă o hotărâre judecătorească prin care se dispune punerea în libertate a acesteia sau dacă persoana a fost pedepsită ori achitată pentru aceeași infracțiune;

d) dacă fapta care face obiectul cererii de extrădare constituie, potrivit legislației uneia dintre părțile contractante, o infracțiune ce nu poate fi urmărită decât în baza plângerii prealabile a părții vătămate;

e) dacă infracțiunea pentru care se solicită extrădarea este o infracțiune politică sau o infracțiune cu caracter pur militar;

f) dacă există motive temeinice să se considere că cererea de extrădare a fost formulată în scopul urmăririi, judecării sau pedepsirii unei persoane pe motivul rasei, religiei, naționalității, etniei ori convingerilor politice ale acesteia sau dacă există riscul ca situația persoanei să fie agravată din cauza oricărui dintre aceste motive;

g) în cazul unei infracțiuni pentru care a fost înființat un tribunal ad-hoc sau extraordinar după săvârșirea infracțiunii;

h) dacă există dovezi clare cu privire la faptul că persoana solicitată în vederea extrădării ar fi supusă la torturi sau alte tratamente crude, inumane sau degradante pe teritoriul părții solicitante.

2. Extrădarea poate fi refuzată în următoarele cazuri:

a) dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul părții contractante căreia i se solicită extrădarea;

b) dacă persoana solicitată în vederea extrădării face, la momentul primirii cererii, obiectul unei cercetări penale sau al unei judecări aflate în curs în statul căruia i se solicită extrădarea, pentru aceeași infracțiune;

c) autoritățile competente ale părții solicitate au decis fie neînceperea, fie încetarea procedurilor penale împotriva persoanei solicitate, în legătură cu infracțiunea pentru care se solicită extrădarea.

3. Potrivit prevederilor legale în vigoare în ambele părți contractante, referitoare la pedeapsa capitală, dacă infracțiunea pentru care se solicită extrădarea este pedepsită cu pedeapsa capitală, atunci fiecare caz va fi soluționat în mod separat, cu acordul ambelor părți contractante.

ARTICOLUL 6

1. Extrădarea poate fi amânată dacă persoana căutată în vederea extrădării a fost acuzată în cadrul unei acțiuni penale sau trebuie să execute o pedeapsă privativă de libertate aplicată de o autoritate judiciară a părții contractante căreia i se solicită extrădarea; în cazul amânării, extrădarea nu va fi efectuată

înainte de finalizarea acțiunii penale ori, dacă este pronunțată o hotărâre judecătorească de condamnare, înainte de executarea condamnării respective sau de punerea în libertate a acesteia în mod justificat din punct de vedere juridic.

2. În cazul în care amânarea ar duce la împlinirea termenului de prescripție pentru infracțiune sau ar provoca dificultăți în ceea ce privește dovedirea faptelor, extrădarea se acordă cu condiția explicită a înapoierii persoanei a cărei extrădare se solicită, după îndeplinirea procedurilor corespunzătoare pentru care a fost acordată extrădarea.

3. Extrădarea poate fi de asemenea amânată dacă, ținând cont de natura infracțiunii și de interesele părții solicitante, partea solicitată consideră că, date fiind împrejurările, este posibil ca extrădarea să aibă consecințe deosebit de grave pentru persoana solicitată din cauza vârstei, stării de sănătate sau altei situații personale a acesteia. Totuși, partea solicitată poate amâna extrădarea pe o perioadă de maximum 3 luni.

ARTICOLUL 7

Dacă extrădarea nu se efectuează, partea solicitată trebuie să notifice celelalte părți motivele refuzului de a acorda extrădarea, caz în care partea contractantă căreia i se solicită extrădarea se angajează să efectueze urmărirea penală împotriva acestei persoane, la cererea părții solicitante, în conformitate cu prevederile prezentului tratat.

ARTICOLUL 8

1. Cererea de extrădare se depune în scris, însoțită de:

a) originalul sau o copie certificată în mod oficial a rechizitoriului, a hotărârii judecătorești de condamnare care a rămas definitivă sau a mandatului de arestare ori a mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a oricărui alt document cu același efect, emis sub formele prevăzute de legislația părții contractante care solicită extrădarea;

b) o expunere detaliată a faptelor pentru care se solicită extrădarea, data și locul săvârșirii acestora, încadrarea juridică, articolele de lege aplicabile, precum și perioada din pedeapsă care nu a fost executată;

c) o copie a prevederilor aplicate în cauza care face obiectul cererii;

d) descrierea cât mai precis posibil a persoanei căutate, toate informațiile care ar putea fi utile în stabilirea identității și cetățeniei acesteia, precum și informații cu privire la reședința sau domiciliul acesteia.

2. Dacă informațiile transmise de către partea contractantă care solicită extrădarea sunt insuficiente, atunci partea căreia i se solicită extrădarea poate solicita completarea informațiilor necesare, iar cealaltă parte are obligația de a răspunde la această solicitare în termen de 30 de zile, care poate fi prelungit cu 15 zile din motive justificate și prin coordonare între părțile contractante.

3. Dacă partea care solicită extrădarea nu depune o anexă cu informațiile necesare în termenul menționat la alineatul 2 din prezentul articol, atunci partea căreia i se solicită extrădarea va pune în libertate persoana deținută.

4. Partea contractantă căreia i se solicită extrădarea va pune de îndată în libertate persoana deținută dacă partea solicitantă îi notifică în scris faptul că nu mai este interesată de cererea de extrădare.

5. Cererile de extrădare și documentele justificative vor fi transmise ministerelor justiției român și sirian. Cele două ministere vor comunica direct sau pe canale diplomatice.

ARTICOLUL 9

Dacă condițiile necesare pentru extrădare sunt îndeplinite, partea contractantă căreia i se solicită extrădarea va iniția, fără întârziere și în conformitate cu legislația proprie, procedura de arestare provizorie a persoanei solicitate, cu excepția cazurilor

în care este posibil ca extrădarea să nu fie admisibilă în conformitate cu prezentul tratat.

ARTICOLUL 10

1. Dacă partea contractantă căreia i se solicită extrădarea este de acord, partea solicitantă informează cu privire la locul și data la care persoana solicitată urmează să fie extrădată.

2. Persoana cu privire la care a fost obținută aprobarea pentru extrădare va fi pusă în libertate dacă partea contractantă care solicită extrădarea nu primește această persoană în termen de 30 de zile de la data stabilită pentru extrădare.

3. În caz de forță majoră care împiedică extrădarea sau primirea persoanei extrădabile, partea interesată va informa despre aceasta cealaltă parte contractantă; ulterior, ambele părți contractante se vor pune de acord asupra unei noi date pentru extrădare, iar dispozițiile alineatului 2 al prezentului articol vor fi aplicabile.

ARTICOLUL 11

1. Persoana solicitată poate fi arestată provizoriu înainte de primirea cererii de extrădare, în caz de necesitate, la cererea autorităților competente ale părții contractante care solicită extrădarea, iar cererea de arestare provizorie trebuie să precizeze prezența unuia dintre documentele prevăzute la alineatul 1 din articolul 8 al prezentului tratat, precum și că o cerere de extrădare va fi transmisă ulterior; de asemenea, trebuie să se precizeze infracțiunea la care se referă cererea de extrădare, data și locul săvârșirii acesteia, descrierea persoanei solicitate, precum și orice informații posibile referitoare la persoana solicitată.

2. Cererea de arestare provizorie va fi transmisă de îndată autorităților competente ale părții contractante căreia i se solicită extrădarea, în scris, prin poștă, fax sau pe orice altă cale care lasă o urmă scrisă, iar partea solicitată va informa imediat partea solicitantă cu privire la măsurile luate în legătură cu cererea formulată de aceasta.

3. Arestarea provizorie încetează dacă cererea de extrădare și documentele prevăzute la articolul 8 din prezentul tratat nu sunt primite de către partea contractantă căreia i se solicită extrădarea în termen de 30 de zile de la data începerii detenției, termen ce poate fi prelungit cu 10 zile, la cererea părții contractante care solicită extrădarea.

ARTICOLUL 12

1. Persoana extrădată nu poate fi urmărită, judecată, arestată în vederea executării unei pedepse sau obligată să execute o pedeapsă privativă de libertate, pentru nicio faptă săvârșită anterior extrădării sale, alta decât fapta care face obiectul cererii de extrădare, cu excepția următoarelor cazuri:

a) dacă se obține acordul prealabil al părții contractante căreia i se solicită extrădarea;

b) dacă persoana extrădată nu părăsește teritoriul părții contractante care a solicitat extrădarea în termen de 30 de zile de la încetarea executării pedepsei sau de la punerea sa definitivă în libertate, deși a avut posibilitatea să îl părăsească sau, după ce l-a părăsit, a revenit pe acest teritoriu; totuși, perioada în care aceasta nu a putut să părăsească teritoriul părții contractante care a solicitat extrădarea, din motive pe care nu le putea influența, nu va fi luată în considerare.

2. Persoana extrădată poate fi arestată de autoritățile competente ale părții solicitante pe o perioadă ce corespunde prevederilor legislației sale interne.

3. Partea solicitantă poate extrăda persoana care a fost extrădată către aceasta, dacă persoana respectivă este solicitată de un stat terț în legătură cu infracțiuni săvârșite înaintea extrădării sale, numai cu acordul părții contractante căreia i se solicită extrădarea.

ARTICOLUL 13

Dacă mai multe state, inclusiv state membre ale Uniunii Europene, solicită în concurs extrădarea, fie pentru aceeași faptă, fie pentru diverse fapte, partea contractantă căreia i se solicită extrădarea va fi cea care va stabili către care stat va fi efectuată extrădarea.

ARTICOLUL 14

Dacă una dintre părțile contractante primește din partea unui stat terț o cerere de extrădare a unui cetățean al celeilalte părți contractante care este localizat pe teritoriul său, aceasta va notifica acest fapt imediat celeilalte părți contractante. Dacă această parte contractantă transmite o cerere de extrădare (bazată pe același motiv sau pe alte motive) în termen de 60 de zile de la data primirii notificării, atunci partea contractantă căreia i se solicită extrădarea poate să extrădeze persoana către cealaltă parte contractantă, ținând cont de condițiile prevăzute de legislația sa internă. Dacă cererea de extrădare nu este primită în termenul menționat, atunci partea contractantă căreia i se solicită extrădarea va putea să o extrădeze către statul terț.

ARTICOLUL 15

Dacă persoana solicitată în vederea extrădării reușește să se sustragă urmăririi penale sau să nu se prezinte în instanță ori să nu execute pedeapsa, iar apoi revine pe teritoriul părții căreia i se solicită extrădarea, ea va putea fi extrădată din nou. În asemenea cazuri, nu va mai fi obligatorie atașarea la cererea de extrădare a documentelor justificative prevăzute de articolul 8 din prezentul tratat.

ARTICOLUL 16

1. La cererea părții contractante care solicită extrădarea, partea contractantă căreia i se solicită extrădarea va reține și va remite, în măsura permisă de legislația sa, obiectele:

a) care pot fi folosite ca elemente doveditoare în sprijinul acuzării în cadrul acțiunii penale;

b) care provin direct din săvârșirea infracțiunii sau au fost folosite la săvârșirea acesteia.

2. Obiectele prevăzute la alineatul 1 al prezentului articol vor fi predate în schimbul unei chitanțe, iar predarea lor va avea loc chiar și în cazul în care extrădarea persoanei a fost decisă, însă extrădarea nu are loc ca urmare a decesului sau a evadării persoanei solicitate.

3. Partea contractantă căreia i se solicită extrădarea are dreptul să rețină temporar obiectele menționate la alineatul 1 din prezentul articol, dacă sunt necesare unei alte proceduri penale aflate în curs pe teritoriul său.

4. Niciun drept al unui terț în legătură cu obiectele menționate la alineatul 1 din prezentul articol nu va fi afectat, iar partea contractantă către care au fost predate obiectele are obligația să le restituie, fără compensație, părții care le-a predat, la finalul procedurii penale.

ARTICOLUL 17

1. Fiecare dintre părțile contractante acordă, la cererea celeilalte părți contractante, tranzitul prin teritoriul său în legătură cu persoane care sunt extrădate acesteia de către un stat terț, iar cererea de tranzit va fi transmisă și soluționată potrivit regulilor aplicabile cererilor de extrădare.

2. Partea contractantă căreia i se solicită tranzitul persoanelor pe teritoriul său va avea dreptul să desfășoare tranzitul în modul pe care îl consideră drept cel mai adecvat.

3. Tranzitul poate fi refuzat în cazul persoanelor care nu îndeplinesc condițiile de extrădare prevăzute de prezentul tratat.

ARTICOLUL 18

Cheltuielile de extrădare se suportă de către partea contractantă pe teritoriul căreia au fost efectuate, iar cheltuielile de tranzit se suportă de către partea contractantă care solicită extrădarea.

ARTICOLUL 19

Părțile contractante se informează reciproc cu privire la rezultatul urmăririi sau acțiunii penale începute împotriva persoanelor solicitate în vederea extrădării, la cererea oricăreia dintre părțile contractante.

ARTICOLUL 20

Dacă extrădarea a fost solicitată în vederea executării unei pedepse privative de libertate, partea solicitată va executa, la cererea părții solicitante, hotărârea judecătorească pronunțată pe teritoriul părții solicitante.

ARTICOLUL 21

În vederea aplicării eficiente a prezentului tratat, părțile contractante se pot consulta reciproc în legătură cu soluționarea cazurilor individuale. De asemenea, părțile se pot consulta și în scopul soluționării eventualelor divergențe apărute în legătură cu interpretarea și aplicarea prezentului tratat.

ARTICOLUL 22

Prevederile prezentului tratat referitoare la extrădare sunt aplicabile și infracțiunilor săvârșite anterior intrării în vigoare a prezentului tratat.

ARTICOLUL 23

La cererea uneia dintre părțile contractante, cealaltă parte contractantă va transmite informații cu privire la condamnările penale anterioare ale persoanelor urmărite penal pe teritoriul părții solicitante, precum și la hotărârile judecătorești de condamnare pronunțate împotriva cetățenilor părții solicitante de către instanțele părții contractante căreia i se solicită extrădarea și care au dobândit autoritatea lucrului judecat.

ARTICOLUL 24

1. Documentele care poartă ștampila Ministerului român al Justiției sau pe aceea a Ministerului sirian al Justiției ori pe

Întocmit în dublu exemplar la București la 10 noiembrie 2010, în limbile română, arabă și engleză, toate exemplarele fiind egal autentice. În caz de divergență de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru România
Cătălin Marian Predoiu,
ministrul justiției

Pentru Republica Arabă Siriană
Walid Al-Moalem,
ministrul de externe

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea Tratatului
privind extrădarea dintre România și Republica Arabă Siriană,
semnat la București la 10 noiembrie 2010**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Tratatului privind extrădarea dintre România și Republica Arabă Siriană, semnat la București la 10 noiembrie 2010, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 12 iunie 2012.
Nr. 416.

aceea a Ministerului Afacerilor Externe al părții solicitante sau pe aceea a misiunilor diplomatice sau oficiilor consulare ale părții solicitante vor fi admisibile în cadrul procedurii de extrădare, fără a mai fi necesară o altă certificare, autentificare sau legalizare.

2. Cererile de extrădare și documentele justificative vor fi întocmite în limba părții solicitante și vor fi însoțite de traduceri în limba engleză. Traducerile vor fi certificate de către un traducător oficial sau de către misiunea diplomatică ori oficiul consular al uneia dintre părți.

ARTICOLUL 25

1. Prevederile prezentului tratat nu afectează drepturile și obligațiile părților contractante ce rezultă din convențiile internaționale la care acestea sunt părți și nici obligațiile pe care partea română le are față de Uniunea Europeană.

2. Prezentul tratat este valabil pe o perioadă nedeterminată și va intra în vigoare după data primirii ultimei notificări, pe cale diplomatică, din partea oricăreia dintre părțile contractante, prin care se comunică finalizarea procedurilor de ratificare, în conformitate cu legislația internă a fiecărei părți contractante.

3. Fiecare dintre părțile contractante poate solicita modificarea prevederilor prezentului tratat printr-o notificare scrisă transmisă celeilalte părți contractante, pe canale diplomatice. Asemenea modificări se elaborează sub forma unor protocoale separate și vor produce efecte potrivit procedurilor de intrare în vigoare prevăzute de prezentul articol.

4. Prezentul tratat își încetează valabilitatea la 6 luni de la data la care oricare dintre părțile contractante notifică celeilalte, pe canale diplomatice, intenția sa de a denunța prezentul tratat.

5. Încetarea efectelor prezentului tratat nu afectează eventualele cereri de extrădare formulate în cadrul perioadei de valabilitate a acestuia.

6. Prezentul tratat înlocuiește prevederile referitoare la extrădare cuprinse în Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Arabă Siriană privind asistența judiciară în materie civilă, familială și penală, semnată la Damasc la 2 decembrie 1978.

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI
PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE
privind efectuarea unui control de către Curtea de Conturi

În temeiul dispozițiilor art. 140 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul solicită Curții de Conturi includerea în Programul de audit aferent trimestrelor III și IV din anul 2012 a următoarelor administrații publice locale, pentru efectuarea auditului financiar:

- Consiliul Județean Suceava;
- Consiliul Județean Dâmbovița;
- Primăria Municipiului Deva;
- Primăria Municipiului Craiova;
- Primăria Municipiului Ploiești;
- Primăria Orașului Hațeg.

Art. 2. — Raportul Curții de Conturi cu privire la rezultatele controlului solicitat potrivit art. 1 urmează să fie înaintat Senatului.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 21 iunie 2012, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 21 iunie 2012.
Nr. 18.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340
din 10 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dragoș Marian Ene în Dosarul nr. 18.935/300/2011 al

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.543D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul excepției de neconstituționalitate doar menționează prevederile constituționale, fără a motiva pretinsa încălcare a acestora.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 18.935/300/2011, **Judecătoria Sectorului 2 București** —

Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dragoș Marian Ene într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de reexaminare a taxei judiciare de timbru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate sunt neconstituționale și contravin dispozițiilor art. 15, 16, 21, 24, 124, 126, 127 și art. 146 lit. d) din Constituție.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (1) și (3) și art. 20 alin. (3), din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dragoș Marian Ene în Dosarul nr. 18.935/300/2011 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 18 alin. (1) și alin. (3): „(1) *Determinarea cuantumului taxelor judiciare de timbru se face de către instanța de judecată sau, după caz, de Ministerul Justiției.*

[...]

(3) *Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere irevocabilă.*”;

— Art. 20 alin. (3): „(3) *Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, art. 126 — *Instanțele judecătorești*, art. 127 — *Caracterul public al dezbaterilor* și ale art. 146 lit. d) privind atribuțiile Curții Constituționale, cu referire la excepțiile de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției nu motivează în ce constă contrarietatea prevederilor criticate cu dispozițiile constituționale invocate în susținerea acesteia, limitându-se doar a le menționa. Or, excepția de neconstituționalitate trebuie să îndeplinească anumite exigențe de ordin structural, respectiv autorul acesteia trebuie să indice textul legal criticat, prevederile constituționale considerate a fi încălcate și motivarea în concret a pretensei contrarietăți a textului dedus controlului de constituționalitate.

În aceste condiții, Curtea constată că textele de referință invocate nu sunt suficient de precise și clare, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, cum, de altfel, a statuat și prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012.

Simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, Curtea neputând formula propriile critici, la care, ulterior, să și răspundă, astfel că excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 10 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială Dumagas Transport — S.A. din comuna Podari în Dosarul nr. 4.942/223/2011 al Judecătoriei Drăgășani și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 335D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.942/223/2011, **Judecătoria Drăgășani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România**, excepție ridicată de Societatea Comercială Dumagas Transport — S.A. din comuna Podari într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva procesului-verbal de constatare a unei contravenții, reglementată prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale deoarece instituie o taxă pe care utilizatorul de drumuri naționale, deținător al unei roviniete, trebuie să o achite cu ocazia înștiințării Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., ca urmare a faptului că și-a schimbat numărul de înmatriculare al autovehiculului, ceea ce contravine prevederilor constituționale referitoare la dreptul de petiționare. Totodată, consideră că se creează și o discriminare între cetățenii utilizatori ai drumurilor naționale care dețin o rovinietă valabilă și își păstrează numărul de înmatriculare și cei care din diferite motive își schimbă numărul de înmatriculare.

Judecătoria Drăgășani nu își exprimă opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate, însă menționează că solicitarea de sesizare a Curții Constituționale este justificată, având în vedere că motivarea prezentată de autoarea excepției este una pertinentă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, din examinarea prevederilor legale criticate, nu rezultă nicio dispoziție de natură să aducă atingere prevederilor constituționale ale art. 16, deoarece se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei legale. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 51 din Constituție, arată că acestea nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât acestea nu instituie discriminări, aplicându-se tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei legale. Taxa achitată în cazul schimbării numărului de înmatriculare al vehiculului pentru păstrarea rovinietei reprezintă tariful de modificare a numărului de înmatriculare în baza de date a Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., și nu o taxă percepută pentru adresarea unei petiții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(12) *Începând cu data de 1 octombrie 2010, în cazul schimbării numărului de înmatriculare al vehiculului, rovinieta își menține valabilitatea numai în condițiile în care utilizatorul informează în scris Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. cu privire la schimbarea numărului de înmatriculare, în vederea operării modificării în baza de date.*”

Documentele necesare și condițiile de efectuare a modificării, precum și tarifele aferente se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 51 alin. (3): „*Exercitarea dreptului de petiționare este scutită de taxă*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate, reiese că aceasta este nemulțumită de faptul că pentru informarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. se percepe un tarif, ceea ce încalcă dreptul de petiționare prevăzut de Constituție și creează, totodată, și o discriminare între cetățenii utilizatori ai drumurilor naționale care dețin o rovinietă valabilă și își păstrează numărul de înmatriculare și cei care, din diferite motive, își schimbă numărul de înmatriculare.

Textul legal criticat prevede posibilitatea ca, în cazul schimbării numărului de înmatriculare al vehiculului, rovinietă să își mențină valabilitatea, cu condiția ca utilizatorul să informeze în scris Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. cu privire la schimbarea numărului de înmatriculare, în vederea operării modificării numărului de înmatriculare în baza de date a Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. De asemenea, prevede că documentele necesare și condițiile de efectuare a modificării, precum și tarifele aferente se stabilesc

prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii.

Din economia prevederilor criticate, precum și ale art. 9 din Normele metodologice pentru aplicarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 769/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 1 octombrie 2010, reiese faptul că tarifele percepute sunt destinate operațiunilor materiale de efectuare a modificării numărului de înmatriculare în baza de date a Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., în urma verificărilor necesare, reprezentând astfel contravaloarea unei prestații, și nu o taxă pentru a adresa o petiție.

Așadar, nu poate fi reținută critica autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la gratuitatea exercitării dreptului de petiționare, întrucât aceasta nu se află într-o astfel de ipoteză. Tariful contestat nu vizează exercitarea dreptului de petiționare, ci constituie contravaloarea unui serviciu, respectiv înștiințarea persoanei juridice, prevăzută de lege, care operează în baza de date modificarea numărului de înmatriculare.

În ceea ce privește critica referitoare la presupusa discriminare, Curtea reține că prevederile legale criticate se aplică tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei criticate, respectiv tuturor celor care își schimbă numărul de înmatriculare al vehiculului și doresc menținerea valabilității rovinietei, cu respectarea condițiilor prevăzute de aceste prevederi, fără a fi încălcat principiul egalității.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială Dumagas Transport — S.A. din comuna Podari în Dosarul nr. 4.942/223/2011 al Judecătoriei Drăgășani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 350

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Acsinte Gaspar — președinte
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Simina Gagu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială Unicarm — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 1.028/35/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 526D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că autorul excepției a transmis la dosar o cerere prin care solicită judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Precizează că termenul de 60 de zile, prevăzut de textul de lege criticat pentru introducerea acțiunii în anularea actului administrativ, se calculează de la momentul admiterii cererii de suspendare de către instanța de judecată, fără a se aduce atingere normelor din Constituție invocate. Menționează, în acest sens, Decizia nr. 5.283 din 24 noiembrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Pe de altă parte, arată că, astfel cum sunt formulate, criticile de neconstituționalitate vizează interpretarea și aplicarea legii, aspecte de competența instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.028/35/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială Unicarm — S.R.L. din Satu Mare într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, prin care a fost admisă cererea de suspendare a executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că din redactarea textului de lege criticat nu rezultă care este momentul de la care începe să curgă termenul de 60 de zile în care persoana vătămată trebuie să introducă acțiunea în anularea actului administrativ a cărui suspendare a obținut-o: data comunicării răspunsului la procedura prealabilă, data pronunțării hotărârii prin care s-a admis cererea de suspendare a actului administrativ în primă instanță, data comunicării hotărârii de admitere a cererii de suspendare sau data la care hotărârea de admitere a cererii de suspendare a devenit definitivă. Redactarea ambiguă a textului permite judecătorilor să adauge la lege, în timp ce partea interesată este pusă în situația de a nu putea cunoaște momentul de la care începe să curgă termenul de 60 de zile, pentru a evita încetarea de drept a măsurii suspendării executării actului administrativ. Ca urmare, aceasta este obligată să introducă acțiunea în contencios administrativ fără să existe timpul necesar pentru o pregătire temeinică a apărării. Pe de altă parte, persoana vătămată nu are un reper sigur al termenului în care trebuie să introducă acțiunea în contencios administrativ pentru a evita încetarea de drept a suspendării, ceea ce face ca accesul la justiție să fie incert și aleatoriu, adică limitat.

În sprijinul celor susținute sunt invocate hotărârile din 4 mai 2000 și 26 aprilie 1979, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Rotaru împotriva României* și *Sunday Times împotriva Regatului Unit al Marii Britanii* și

Irlandei de Nord, și Decizia Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege criticat este constituțional, îndeplinind condițiile de accesibilitate, previzibilitate și claritate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că textul de lege criticat stabilește cu precizie atât condițiile în care judecătorul poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, cât și obligațiile părții care a obținut suspendarea executării actului administrativ unilateral, anterior sesizării instanței judecătorești cu o acțiune în anulare. Arată că din redactarea normei juridice rezultă că termenul respectiv începe să curgă de la momentul admiterii cererii de suspendare de către instanța judecătorească.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate și completate prin art. I pct. 20 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare: „(...) *În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege menționat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului de organ reprezentativ suprem al poporului și unică autoritate legiuitoare a țării și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate instituie reguli procedurale în legătură cu suspendarea executării actului administrativ, inclusiv în ceea ce privește termenul pentru introducerea acțiunii în anularea actului administrativ. Astfel, în cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate. O asemenea reglementare a fost adoptată de legiuitor în concordanță cu dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, pentru a determina, pe de o parte, ieșirea din pasivitate a persoanei vătămate, în favoarea căreia operează suspendarea executării actului administrativ, și, pe de altă parte, clarificarea cu celeritate a problemei legalității actului administrativ. De altfel, stabilirea

procedurii de judecată reprezintă atributul legiutorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

În aceste condiții, Curtea reține că textul de lege criticat nu este de natură să îngreuească accesul liber la justiție, persoana care se consideră vătămată prin actul administrativ a cărui legalitate se contestă având posibilitatea de a accede la instanța judecătorească în vederea suspendării efectelor actului contestat și a anulării acestuia.

Curtea nu poate să achieseze nici la argumentele autorului excepției referitoare la ambiguitatea și imprecizia textului de lege criticat pentru faptul că acesta nu stabilește în mod expres care este momentul de la care curge termenul de 60 de zile.

Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că teza a doua a art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a reglementat obligația persoanei care se consideră vătămată de actul administrativ unilateral de a introduce acțiune în anularea actului în termen de 60 de zile de la soluționarea cererii de suspendare a executării acestuia, în caz contrar suspendarea încetând de drept și fără nicio formalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 259 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 27 martie 2009).

De altfel, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, norma este „previzibilă” numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, și Decizia nr. 1.609 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 27 ianuarie 2011).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială Unicarm — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 1.028/35/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 352

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Acsinte Gaspar — președinte
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Simina Gagu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială Genel Internațional — S.R.L. din localitatea Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 2.582/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 605D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu încalcă dreptul persoanelor vătămate în drepturile și interesele lor legitime de a beneficia de controlul judecătoresc al actelor administrative pe calea contenciosului administrativ. Subliniază că actul administrativ beneficiază de prezumția de legalitate, care poate fi răsturnată doar în cadrul unui proces de către persoana care pretinde că drepturile sale sau interesele legitime au fost vătămate prin acel act.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2.582/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială Genel Internațional — S.R.L. din localitatea Rebra, județul Bistrița-Năsăud, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 restrâng sfera controlului pe calea contenciosului administrativ numai la acele situații în care persoanele sunt sau se consideră vătămate. Arată că autoritățile publice ar putea să emită acte administrative care sunt vădit ilegale, dar care nu ar putea fi anulate, întrucât nu produc sau nu se consideră că produc vătămări. Or, dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (6) garantează controlul tuturor actelor administrative, inclusiv al celor care nu produc vătămări.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale

criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următoarea redactare:

— Art. 1: „(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

(2) Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

(3) Avocatul Poporului, în urma controlului realizat, potrivit legii sale organice, dacă apreciază că ilegalitatea actului sau refuzul autorității administrative de a-și realiza atribuțiile legale nu poate fi înlăturat decât prin justiție, poate sesiza instanța competentă de contencios administrativ de la domiciliul petentului. Petiționarul dobândește de drept calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate. Dacă petiționarul nu își însușește acțiunea formulată de Avocatul Poporului la primul termen de judecată, instanța de contencios administrativ anulează cererea.

(4) Ministerul Public, atunci când, în urma exercitării atribuțiilor prevăzute de legea sa organică, apreciază că încălcările drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanelor se datorează existenței unor acte administrative unilaterale individuale ale autorităților publice emise cu exces de putere, cu acordul prealabil al acestora, sesizează instanța de contencios administrativ de la domiciliul persoanei fizice sau de la sediul persoanei juridice vătămate. Petiționarul dobândește de drept calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate.

(5) Când Ministerul Public apreciază că prin emiterea unui act administrativ normativ se vatămă un interes legitim public, sesizează instanța de contencios administrativ competentă de la sediul autorității publice emitente.

(6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.

(7) Persoana vătămată în drepturile sau în interesele sale legitime prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe ale

Guvernului neconstituțional se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile prezentei legi.

(8) Prefectul, Agenția Națională a Funcționarilor Publici și orice subiect de drept public pot introduce acțiuni în contencios administrativ, în condițiile prezentei legi și ale legilor speciale.

(9) La soluționarea cererilor în contencios administrativ, reprezentantul Ministerului Public poate participa, în orice fază a procesului, ori de câte ori apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și libertăților cetățenilor.”;

— Art. 2 alin. (1) lit. a): „(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) persoană vătămată — orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate;”.

Autorul excepției susține că textele de lege menționate contravin prevederilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, se prevede dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică într-un drept al său ori într-un interes legitim de a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Justificarea constituțională a unui asemenea text apare cu claritate din dispozițiile art. 52 din Constituție, care, constituind baza constituțională a contenciosului administrativ, consacră „Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică”, în virtutea căruia persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială Genel Internațional — S.R.L. din localitatea Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 2.582/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

Totodată, Curtea reține că prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004 stabilesc semnificația noțiunii de „persoană vătămată”, în deplină concordanță cu dispozițiile art. 52 alin. (2) din Constituție, care lasă la nivelul de reglementare al legii organice stabilirea condițiilor și limitelor exercitării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție, invocate în susținerea excepției, reprezintă reglementarea constituțională a garantării controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Astfel, din coroborarea celor două dispoziții din Legea fundamentală, art. 52 și art. 126 alin. (6), Curtea constată că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate potrivit căreia prevederile de lege în discuție restrâng sfera controlului pe calea contenciosului administrativ numai la acele situații în care persoanele sunt sau se consideră vătămate, de vreme ce chiar Legea fundamentală condiționează dreptul persoanei de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei de existența unei vătămări într-un drept al său ori într-un interes legitim, produse printr-un act administrativ.

În acest sens Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că, potrivit art. 52 alin. (1) din Constituție, pentru introducerea unei acțiuni în contencios administrativ, persoana vătămată trebuie să demonstreze încălcarea de către o autoritate publică a unui drept al său sau a unui interes legitim. Totodată, Curtea a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Constituție se referă în mod expres la un drept al persoanei vătămate ca o condiție a introducerii unei acțiuni în contencios administrativ, iar în ceea ce privește interesul legitim, în concepția Constituției, acesta poate fi atât privat, cât și public (a se vedea Decizia nr. 256 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006).

În fine, Curtea observă că în susținerea sa, în sensul ca un act administrativ să poată fi atacat chiar dacă nu i-a produs vătămări, autorul excepției face abstracție de faptul că acțiunea în fața instanței judecătorești de contencios administrativ, pentru realizarea controlului asupra unui act administrativ, presupune, printre altele, ca persoana care promovează o astfel de acțiune să justifice un interes în acest sens.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 366

din 26 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor

Petre Lăzăroiu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Banca Comercială Română — S.A. în Dosarul nr. 23.359/325/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 293D/2011.

La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției avocatul Cristi Secieru, cu delegație depusă la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20, art. 21 și art. 23. Dispozițiile criticate impun instituțiilor bancare să facă dovada nevinovăției, această sarcină apărând ca fiind neconstituțională și contravenind prezumției de nevinovăție. În continuare, face referire la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Anghel împotriva României* și *Öztürk împotriva Germaniei*.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate nefiind de natură a contraveni prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 23.359/325/2009, **Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor**, excepție ridicată de Banca Comercială Română — S.A. într-o cauză ce are ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că legea instituie o

prezumție de culpă în sarcina comercianților supuși controlului ANPC cu privire la posibile practici incorecte, sens în care comercianții ar avea obligația juridică de a-și proba nevinovăția. Or, această interpretare contravine principiului prezumției de nevinovăție. Întocmirea procesului-verbal de constatare/sanționare a contravenției reprezintă în același timp un act de acuzare și un act de sancționare, iar, din punctul de vedere al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la aplicarea art. 6 din Convenție, prin procesul-verbal atacat persoana este expusă unei sancțiuni penale. Jurisprudența europeană consideră că prezumția de nevinovăție, ca garanție fundamentală pentru dreptul la un proces echitabil în materie penală, este încălcată prin obligația impusă persoanei acuzate de a face dovada nevinovăției sale. Totodată, norma criticată, care obligă comerciantul să facă dovada propriilor afirmații privind corectitudinea practicilor comerciale aplicate în relația cu consumatorii, sub sancțiunea considerării acestor afirmații ca inexacte, încalcă principiul constituțional al dreptului la un proces echitabil în materie civilă prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție. În continuare, se arată că noțiunea de proces echitabil utilizată de art. 21 alin. (3) din Constituție include garantarea tuturor principiilor recunoscute în mod tradițional drept fundamentale în procesul civil, printre acestea fiind și cel exprimat prin adagiul *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*, principiu potrivit căruia sarcina procesuală a probei incumbă părții care face o afirmație.

Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile de lege criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala neîngrădit de toate garanțiile pe care le presupune dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, mai ales că, potrivit art. 12 alin. (3) din Legea nr. 363/2007, ordinul sau decizia emisă de ANPC pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Prevederile legale criticate nu instituie o răsturnare a sarcinii probei, ci, dimpotrivă, asigură exercitarea dreptului la apărare pentru comercianții care, prin prezentarea dovezilor privind exactitatea informațiilor în legătură cu practica comercială întreprinsă, au posibilitatea de a combate temeinicia susținerilor părții adverse.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 11 din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 28 decembrie 2007, cu următorul cuprins:

— Art. 11: „(1) Comercianții trebuie să furnizeze dovezi privind exactitatea afirmațiilor în legătură cu practica comercială întreprinsă și sunt obligați, la solicitarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor sau a instanțelor judecătorești, să le pună acestora la dispoziție documente care să probeze cele afirmate.

(2) În cazul în care documentele nu sunt furnizate în termenul stabilit de solicitanți sau dacă sunt considerate insuficiente, afirmațiile în cauză se consideră inexacte.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.093 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 7 noiembrie 2011, a reținut că scopul declarat al Legii nr. 363/2007 este acela de a asigura o mai bună funcționare a pieței și un nivel înalt de protecție a consumatorilor, prin

reglementarea practicilor comerciale ce pot aduce atingere intereselor economice ale consumatorilor. Astfel, reglementarea în cuprinsul acesteia a măsurilor necesare combaterii practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii determină responsabilizarea operatorilor economici implicați în comercializarea produselor și serviciilor și, drept consecință, se asigură un nivel superior de protecție a consumatorului.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată de autorul excepției, Curtea constată că dispozițiile criticate nu pot fi privite în mod singular, ci ele trebuie coroborate cu prevederile art. 10 din același act normativ.

Astfel, dispozițiile art. 10 pun la dispoziția persoanelor sau organizațiilor care, potrivit legii, au un interes legitim, precum și a operatorilor economici concurenți căile necesare pentru a întreprinde o acțiune împotriva practicilor comerciale incorecte ale unui operator economic, fie în fața instanței judecătorești, fie în fața Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, după caz.

În acest context, prevederile criticate de autorul excepției dispun în sensul că instanța judecătorească sau Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, după caz, pot solicita comercianților care uzează de dispozițiile art. 10 să furnizeze dovezi privind exactitatea afirmațiilor în legătură cu practica comercială întreprinsă și sunt obligați să pună la dispoziție documente care să probeze cele afirmate. Astfel, cel care face o afirmație este chemat, potrivit dispozițiilor de lege criticate, să facă dovada celor afirmate, potrivit principiului *actori incumbit onus probandi*. Totodată, comercianții împotriva cărora au fost înregistrate sesizări au posibilitatea de a aduce toate dovezile pe care le consideră necesare pentru a arăta că cele afirmate nu sunt corecte.

În ceea ce privește ordinul sau decizia emise de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor pentru a se dispune măsuri conform Legii nr. 363/2007, Curtea constată că acestea pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei actelor respective. Astfel, revine instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului și de a manifesta un rol activ pentru aflarea adevărului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Banca Comercială Română — S.A. în Dosarul nr. 23.359/325/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 412

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eşalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și „a celorlalte dispoziții” ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eşalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Gheorghe Coroianu în Dosarul nr. 29.230/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 833D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 990D/2011 și nr. 1.397D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eşalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Alexandru Vlaicu în Dosarul nr. 12.134/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și de Gheorghe Țone în Dosarul nr. 44.172/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă, în Dosarul nr. 990D/2011, personal autorul excepției de neconstituționalitate. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 990D/2011 și nr. 1.397D/2011 la Dosarul nr. 833D/2011.

Partea prezentă, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 990D/2011 și nr. 1.397D/2011 la Dosarul nr. 833D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 990D/2011, care arată că măsura legală criticată constituie un abuz de drept și îl lipsește de beneficiile ce decurg din obținerea certificatului de revoluționar. Se arată că sunt încălcate astfel prevederile art. 54 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitor la abuzul de drept, precum și art. 11 și art. 148 din Constituție.

Reprezentantului Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate prevăd instituirea unui calendar de executare eşalonată a indemnizațiilor acordate în temeiul Legii nr. 341/2004. Se susține că plata sumelor restante se asigură în conformitate cu criteriile obiective, iar norma criticată este clară și previzibilă. Se invocă în acest sens și jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 714 din 31 mai 2011 și Decizia nr. 90 din 7 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 aprilie, 9 mai și 28 octombrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 29.230/118/2010, nr. 12.134/118/2010 și nr. 44.172/3/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă și Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și „a celorlalte dispoziții” ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eşalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, respectiv ale art. 1—3 din aceeași ordonanță de urgență**, excepție ridicată de Gheorghe Coroianu, Alexandru Vlaicu și Gheorghe Țone în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de eşalonare a plății sumelor restante cu titlu de indemnizații acordate în temeiul Legii nr. 341/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat este retroactiv, întrucât dispune cu privire la cererile de plată depuse anterior intrării sale în vigoare. Or, plata sumelor de bani aferente deciziilor corespunzătoare emise ca urmare a depunerii acestor cereri, indiferent de data la care au fost emise aceste decizii, nu poate fi eşalonată printr-un act normativ ulterior datei de depunere.

Se mai apreciază că este încălcat și art. 16 din Constituție, întrucât efectuarea plăților restante datorate persoanelor îndreptățite se realizează în mod diferențiat, respectiv în funcție de momentul obținerii deciziei de plată a indemnizațiilor, și anume înainte sau după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010.

Totodată, se arată că, prin eşalonarea prevăzută de actul normativ criticat, este încălcat și dreptul de proprietate privată.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se susține că eşalonarea dispusă nu are caracter retroactiv, nu afectează dreptul subiecților îndreptățiți la plata indemnizației prevăzute de lege și că discriminarea invocată nu este reală, categoriile de persoane comparate aflându-se în situații diferite.

Avocatul Poporului, în dosarele nr. 990D/2011 și nr. 1.397D/2011, consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se apreciază că legiuitorul este în drept să modifice și să completeze legislația în materia indemnizațiilor restante și să stabilească data de la care operează producerea efectelor, cu respectarea principiului neretroactivității legilor. Totodată, se arată că normele legale contestate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza sa și nu instituie privilegii sau discriminări. În fine, apreciază că art. 78 din Constituție, invocat în susținerea excepției, nu este incident în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 3 și „celelalte dispoziții” ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eşalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, respectiv art. 1—3 din aceeași ordonanță de urgență. Din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține ca obiect al excepției dispozițiile întregii Ordonanțe de urgență a Guvernului nr. 53/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 25 iunie 2010, dispoziții asupra cărora urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea vizează eşalonarea pe o perioadă de până la 3 ani a indemnizațiilor menționate în titlul ordonanței de urgență.

Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate încălcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Totodată, sunt invocate și dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 714 din 31 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, instanța constituțională a statuat că dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2010 stabilesc perioada concretă în care urmează să fie executate indemnizațiile restante ce se achită beneficiarilor Legii nr. 341/2004. Este de competența exclusivă a legiuitorului a stabili procedura și măsurile necesare pentru executarea acestora, ținând seama de realitățile economico-financiare cu care se confruntă statul. De asemenea, Curtea a constatat că, departe de a nega dreptul beneficiarilor Legii nr. 341/2004 la plata acestor indemnizații, textul stabilește un calendar unitar de executare, iar eşalonarea dispusă pe parcursul anilor 2012—2014, după caz, nu vizează în mod evident trecutul, ci executarea pe viitor a efectelor unui raport juridic născut în temeiul Legii nr. 341/2004. Așadar, art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2010 nu modifică niciun raport de drept substanțial stabilit anterior intrării sale în vigoare, ci doar eşalonează plata indemnizațiilor aferente perioadei cuprinse între luna următoare celei în care a fost depusă la Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989 documentația care a stat la baza preschimbării certificatului doveditor prevăzut de Legea nr. 341/2004 și luna în care se solicită efectuarea plății acestora la instituțiile competente. În consecință, Curtea a reținut conformitatea textului criticat cu art. 15 alin. (2) din Constituție.

Cu privire la critica de neconstituționalitate care vizează încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 90 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 5 aprilie 2012, a constatat că actul normativ se aplică în egală măsură persoanelor beneficiare ale indemnizației acordate în temeiul Legii nr. 341/2004, nu stabilește excepții de la reeşalonarea dispusă, iar aspectul că unele persoane și-au încasat drepturile anterior emiterii ordonanței de urgență ține de faptul că în acea perioadă era în vigoare o altă normă ce reglementa modalitatea de plată a acestora. Or, a nega posibilitatea legiuitorului de a modifica sau a abroga o normă ar însemna negarea competenței sale legislative, ceea ce este inadmisibil. Din contră, legiuitorul, fie el originar, fie delegat, trebuie să vegheze la asigurarea stabilității economice a țării și să ia măsuri în consecință.

Curtea a constatat și că sumele reprezentând indemnizații restante ce se achită beneficiarilor Legii nr. 341/2004 constituie într-adevăr un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Aceste tipuri de indemnizații au caracter reparatoriu, fără consacrare constituțională, astfel încât legiuitorul le poate acorda sau nu, dar, în momentul în care a decis acordarea unor astfel de indemnizații pe o anumită perioadă, are de asemenea dreptul de a alege frecvența și modalitatea concretă de acordare a acestora. Nefiind drepturi constituționale, legiuitorul poate opta și pentru retragerea lor viitoare (a se vedea, în acest sens, art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, astfel cum a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011). Însă în cauză se pune o problemă ce privește numai modalitatea de executare pentru drepturi legale datorate, situație în care legiuitorul are, de asemenea, o largă marjă de apreciere și va ține seama atât de interesul persoanei fizice, cât și de cel al statului (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011). Or, amplexarea cuantumului acestor indemnizații, precum și numărul mare de persoane cărora li se

datorează indemnizații restante afectează în mod esențial latura de cheltuieli a bugetului de stat, astfel încât statul a fost nevoit să prevadă plata eșalonată a acestora. Mai mult, indemnizațiile restante nu se datorează culpei exclusive a statului, ci, în mare măsură, și persoanelor care s-au adresat cu întârziere autorităților competente, iar acestea au constatat îndrituirea lor de a beneficia de aceste drepturi de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 341/2004.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2010 privind eșalonarea plății indemnizațiilor prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Gheorghe Coroianu și Alexandru Vlaicu în dosarele nr. 29.230/118/2010 și nr. 12.134/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă și de Gheorghe Țone în Dosarul nr. 44.172/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 435

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 12.890/63/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu prilejul soluționării unor contestații privind decizii de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale arată, în esență, că legea criticată aduce atingere modalității în care reglementarea anterioară a constituit dreptul la pensie, cu consecințe drastice asupra cuantumului pensiei. Așa fiind, este încălcat principiul neretroactivității legii civile. De asemenea, susține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pensia reprezintă un „bun”, intrând astfel în sfera de protecție a art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 12.890/63/2010 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.385D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

libertăților fundamentale. În acest context, arată că pensia specială are, într-adevăr, două componente: pensia contributivă ce se suportă din bugetul asigurărilor sociale și o pensie suplimentară ce se suportă din bugetul de stat, însă, odată stabilită, capătă caracter definitiv și indivizibil, reprezentând în întregul ei un drept de proprietate. Prin urmare, nu mai există regimuri juridice distincte în raport cu sursa de finanțare. În sfârșit, susține că Legea nr. 119/2010 creează o discriminare între categoriile socio-profesionale prevăzute de art. 1. În acest sens, arată că persoanele prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din aceeași lege se bucură de un mod de recalculare a pensiei mai avantajos în raport cu celelalte categorii de persoane prevăzute de art. 1, întrucât punctajul mediu anual realizat se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale persoanelor la 20 de ani, reprezentând stagiul complet de cotizare, iar pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și pentru care nu pot fi dovedite venituri de natură salarială la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul mediu brut pe economie din perioadele respective. Din contră, pentru celelalte categorii socio-profesionale stagiul complet de cotizare este calculat în funcție de data nașterii, așa cum se prevede în anexa nr. 3 la Legea nr. 19/2000, iar pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și nu pot fi dovedite se utilizează salariul minim pe țară, așa cum prevede art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 44 privind proprietatea privată. De asemenea, invocă dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 12 octombrie 2004, pronunțată în Cauza *Kjartan Ásmundsson contra Islandei*, Hotărârea din 5 martie 2009, pronunțată în Cauza *Sandra Janković contra Croației*, Hotărârea din 28 aprilie 2009, pronunțată în Cauza *Rasmussen contra Poloniei*, Hotărârea din 15 iunie 1999, pronunțată în Cauza *Domalewski contra Poloniei*, Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Abdulaziz, Cabales and Balkandali contra*

Regatului Unit, și Hotărârea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Buchen contra Cehiei*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat cu privire la conformitatea actului normativ criticat în raport cu prevederile Constituției referitoare la dreptul de proprietate și principiul neretroactivității legii civile. Astfel, prin deciziile nr. 871 și 873 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că „pensiile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială”. Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, „ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia”. Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensiile speciale doar pe viitor, și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*”.

Cu același prilej Curtea a statuat că „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «*bun*», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării.”

Răspunzând criticilor de neconstituționalitate ale căror argumente se sprijină pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea, prin Decizia nr. 1.285 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 23 noiembrie 2011, a reținut că și Curtea de la Strasbourg, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și din 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Munoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, „a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în Cauza *Kjartan Ásmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 58). Curtea a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 61), aspect esențial pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat

dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că scăderea cuantumului pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind deci obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a cuantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui cuantum al pensiei în funcție de contribuțiile vărsate, și nu în funcție de cuantumul concret al salariului (sistem contributiv versus sistem retributiv); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63).

Curtea Constituțională a constatat că „eliminarea pensiilor de serviciu reglementată de Legea nr. 119/2010 nu a reprezentat o sarcină individuală excesivă, această sarcină fiind suportată de cvasimajoritatea personalului angajat în domeniul public care beneficia de astfel de pensii în egală măsură (spre deosebire de cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, 2005, precitată). Ajustarea dictată de principiul contributivității nu numai că elimină un beneficiu suplimentar acordat unor angajați ai statului, dar îi integrează pe cvasimajoritatea acestora într-un sistem unic de pensii publice. Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față, nu se pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată sau restrânsă”.

Totodată, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 10 octombrie 2011, a statuat: „cuantumul viitoare ale pensiilor aflate în plată nu pot fi subsumate unui drept de proprietate pe care beneficiarul unei pensii l-ar avea. Cuantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica referitoare la existența unui tratament juridic diferențiat între diversele categorii socio-profesionale, de natură să creeze o situație privilegiată militarilor, precum și polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, Curtea constată că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 119/2010 prevăd că: „*Pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) sau b), punctajul mediu anual realizat se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale persoanelor la 20 de ani reprezentând stagiul complet de cotizare.*” Alin. (4) al aceluiași articol prevede că: „*În cazul pensiilor prevăzute la alin. (1), pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și pentru care nu pot fi dovedite venituri de natură salarială, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul mediu brut pe economie din perioadele respective.*”

Din contră, pentru celelalte categorii socioprofesionale prevăzute de art. 1 din Legea nr. 119/2010, art. 3 alin. (1) din același act normativ prevede că: „*Pensiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*”

Art. 77 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 stabilea în acest sens că: „*Punctajul mediu anual realizat de asigurat în perioada de*

cotizare se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale realizate de asigurat în perioada de cotizare la numărul de ani corespunzător stagiului complet de cotizare, prevăzut în anexa nr. 3.”

Anexa nr. 3 la Legea nr. 19/2010 prevedea, ca regulă generală, un stagiul complet de cotizare de 25 de ani pentru femei, respectiv 30 de ani pentru bărbați și care crește până la 30 de ani, respectiv 35 de ani pentru bărbați până în anul 2015.

De asemenea, art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 stabilea că: „*În condițiile în care, pentru o anumită perioadă care constituie stagiul de cotizare, în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale, asiguratul poate prezenta acte doveditoare ale acestora. În caz contrar, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul minim pe țară, în vigoare în perioada respectivă.*”

Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, a fost abrogată prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010.

Potrivit celor statuate însă prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate și care sunt aplicabile litigiului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, în virtutea principiului *tempus regit actum*, pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate, chiar dacă acestea au fost abrogate sau și-au încetat aplicarea.

Prin urmare, Curtea urmează să analizeze critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile de lege aplicabile în cauză, respectiv dispozițiile Legii nr. 19/2000, în temeiul cărora s-a procedat la recalcularea pensiilor speciale.

Din analiza textelor de lege aplicabile în vederea recalculării pensiilor militare de stat, a pensiilor de stat ale polițiștilor și ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, pe de o parte, și a textelor aplicabile recalculării celorlalte categorii de pensii menționate de art. 1 din Legea nr. 119/2010, de cealaltă parte, reiese voința legiuitorului de a crea un regim juridic distinct între categoriile de pensii comparate, regim ce tinde să creeze condiții mai favorabile privind recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din legea amintită.

Așa fiind, urmează ca instanța de contencios constituțional să analizeze dacă o astfel de diferență de tratament juridic are semnificația încălcării principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor.

În vederea acestui demers, trebuie amintit că, potrivit celor statuate în mod constant în jurisprudența în materie a Curții Constituționale, art. 16 alin. (1) din Constituție impune legiuitorului instituirea unui tratament juridic identic pentru situații obiectiv identice. Împrejurări diferite, care plasează diferitele categorii de persoane în situații obiectiv diferite, justifică însă, iar uneori chiar impun instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere principiului egalității în drepturi.

În situația actului normativ analizat, obiectivul acestuia este acela de a transforma anumite tipuri speciale, preferențiale de pensii, în al căror cuantum se regăsea o semnificativă componentă necontributivă, în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000, întemeiate pe principiul contributivității.

Din aceasta perspectivă, Curtea constată că Legea nr. 119/2010 nu face nicio deosebire între diferitele categorii de pensii supuse acestui proces, componenta necontributivă a pensiei speciale fiind deopotrivă eliminată pentru toate categoriile de pensii menționate în art. 1.

Ceea ce diferă sunt condițiile de recalculare a pensiilor în sistemul public de pensii, respectiv stagiile de cotizare în funcție de care se calculează punctajul mediu anual și quantumul veniturilor care se ia în calcul la stabilirea pensiilor, dar care nu pot fi dovedite.

Curtea reține că în sistemul public de pensii există mai multe categorii socioprofesionale care se bucură de un regim juridic mai favorabil în ceea ce privește calculul pensiilor, fără ca aceasta să aibă semnificația unei discriminări. În acest sens, pot fi amintite persoanele care au desfășurat activitatea în condiții deosebite ori speciale de muncă și care beneficiază de vârste de pensionare și stagii de cotizare mai reduse. Factorul determinant în instituirea tratamentului juridic diferențiat îl constituie condițiile specifice în care aceste categorii socio-profesionale au desfășurat activitatea.

În ceea ce privește persoanele care se încadrează în ipoteza dispozițiilor art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010, o relevanță deosebită o au considerentele Deciziei nr. 1.237 din 6 octombrie

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,¹

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 12.890/63/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

¹ A se vedea Opinia separată de la Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 441

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, în care Curtea, analizând din perspectiva criticii raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție prevederile Legii privind sistemul unitar de pensii publice, arăta că dispozițiile mai favorabile aplicabile cadrelor militare în activitate, soldaților și gradaților voluntari, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale, sub aspectul acordării dreptului la pensie, sunt justificate de „natura activității desfășurate, care creează condițiile unei uzuri corporale accentuate prin expunere la pericole de vătămare corporală și chiar de amenințare a vieții.”

Curtea apreciază că aceleași rațiuni impun și în prezenta cauză respingerea ca neîntemeiată a criticilor raportate la principiul constituțional al egalității în drepturi, categoriile socio-profesionale comparate aflându-se în situații obiectiv diferite, care justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în Dosarul nr. 7.457/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 533D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 534D/2012 și nr. 586D/2012—589D/2012, având obiectul excepției de neconstituționalitate identice, excepție ridicată de

aceiași autor în dosarele nr. 7.473/40/2011, nr. 7.448/40/2011, nr. 7.482/40/2011, nr. 7.472/40/2011 și nr. 7.454/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 534D/2012, nr. 586D/2012, nr. 587D/2012, nr. 588D/2012 și nr. 589D/2012 la Dosarul nr. 533D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 11 ianuarie 2012 și din 17 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 7.473/40/2011, nr. 7.457/40/2011, nr. 7.448/40/2011, nr. 7.482/40/2011, nr. 7.472/40/2011 și nr. 7.454/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în cauze ce au ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 încalcă dreptul de proprietate reprezentat de salariul convenit pentru munca prestată, fără a acorda o despăgubire proporțională cu privarea de acest bun, precum și faptul că nu se conturează premisele modului în care, la încetarea amenințării pentru siguranța națională, cei vătămați vor putea recupera bunul de care au fost privați sau echivalentul lui valoric. Arată că, deși termenul de aplicabilitate a Legii nr. 118/2010 s-a împlinit la data de 31 decembrie 2010, actul normativ nu poate fi considerat ca nefiind în vigoare, întrucât, prin preluarea dispozițiilor sale de către art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea personalului bugetar pentru anul 2011, acesta este încă în actualitate, iar, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, pot face obiect al excepției de neconstituționalitate și acele acte normative care sunt de actualitate prin prisma efectelor juridice produse, chiar dacă termenul de aplicare enunțat în cuprinsul lor s-a împlinit. Se mai arată că măsura dispusă în cuprinsul dispozițiilor considerate a fi neconstituționale nu a încetat, iar salariile nu au revenit la cuantumul inițial, ci Guvernul a permanentizat diminuarea salarială, deoarece Legea nr. 285/2010 folosește ca referință pentru calcularea drepturilor salariale salariul brut pentru luna octombrie 2010.

În continuare, arată că, după pronunțarea Deciziei nr. 874/2010 de către Curtea Constituțională, proiectul de lege privind diminuarea drepturilor salariale ale bugetarilor a fost retrimis Parlamentului pentru punerea de acord cu decizia Curții. Actul normativ a fost adoptat de către Parlament în ședința comună din data de 29 iunie 2010, iar legea a fost promulgată în aceeași zi în care a fost adoptată. Legea nr. 118/2010 putea fi promulgată de Președintele României doar după expirarea celor două zile stabilite de prevederile art. 15 din Legea nr. 47/1992, în măsura în care nu a fost invocată o obiecție de neconstituționalitate. Odată publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, aceasta produce efecte *erga omnes*, astfel încât nimeni nu poate refuza aplicarea legii pe motiv că nu au fost îndeplinite cerințele pentru adoptarea sa. Prin urmare, Legea nr. 118/2010 încalcă prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992, precum și dispozițiile art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 1.409D/2011 al Curții Constituționale, cauză în care apreciază că dispozițiile de lege criticate constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional de proprietate ce afectează dreptul la salariu, în sensul de „bun”, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție, astfel încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 872/2010, nr. 874/2010 și nr. 1.655/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, cu următorul conținut:

— Art. 1: „(1) *Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*

(2) *În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”;*

— Art. 2 alin. (1) lit. b): „(1) *Se reduc cu 25% următoarele drepturi de natură salarială de care beneficiază personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare al acestora: [...]*

b) drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile

omului, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 alin. (1) și (5) referitor la proprietate, art. 147 alin. (2) privind deciziile Curții Constituționale și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010. Cu toate acestea, dispozițiile art. 1 din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale recente, și anume Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a se analiza constituționalitatea prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010. Soluțiile legislative criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului, precum cele economice, financiare, sociale, care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a statuat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

În același timp, prin Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, Curtea a statuat că salariile viitoare pe care

angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

Totodată, prin Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Curtea a statuat că, în contextul legislativ actual, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele privilegii, Curtea a impus o obligație de rezultat legiutorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiutorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate extrinsecă a Legii nr. 118/2010, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, Curtea a statuat că legea criticată este constituțională, arătând că: „în procedura reexaminării reglementată de art. 147 alin. (2) din Constituție, Parlamentul nu are competența constituțională de a modifica prevederile legale constatate ca fiind constituționale, ci va putea numai să pună de acord prevederile neconstituționale cu decizia Curții Constituționale; desigur, [...] Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale. Prin urmare, «alte îmbunătățiri» ce ar viza legea criticată se pot face numai prin alte legi sau ordonanțe de modificare și completare”.

Astfel, în condițiile în care critica autorului vizează un text de lege care nu a făcut obiectul reexaminării în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, și anume aceea de a se limita la modificările ce au fost aduse legii în procesul de reexaminare.

În final, Curtea constată că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 133 alin. (3)–(5) din Regulamentul Camerei Deputaților sunt aplicabile și în cazul în care critica este formulată împotriva unei legi pe care Parlamentul a pus-o de acord cu o decizie anterioară a Curții Constituționale, în conformitate cu art. 147 alin. (2) din Constituție. Numai în aceste condiții Curtea are posibilitatea de

a verifica punerea de acord a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia Curții Constituționale în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție. Întrucât și acest control al Curții este o formă a controlului *a priori* de constituționalitate, prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și ale art. 15—18 din Legea nr. 47/1992 se aplică în mod corespunzător.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în dosarele nr. 7.473/40/2011, nr. 7.457/40/2011, nr. 7.448/40/2011, nr. 7.482/40/2011, nr. 7.472/40/2011 și nr. 7.454/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 442

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în Dosarul

nr. 6.544/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 535D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 536D/2012, nr. 552D/2012—554D/2012, nr. 562D/2012 și nr. 596D/2012, având obiectul excepției de neconstituționalitate identice, excepție ridicată de același autor în dosarele nr. 4.717/40/2011, nr. 4.714/40/2011, nr. 4.719/40/2011, nr. 4.823/40/2011, nr. 6.580/40/2011 și nr. 7.326/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la Dosarul nr. 536D/2012, partea Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a depus note de ședință prin care solicită respingerea excepției și judecarea cauzei în lipsă. De asemenea, la Dosarul nr. 554D/2012, autorul excepției a depus

note scrise prin care solicită admiterea excepției, iar partea Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a depus note de ședință prin care solicită respingerea excepției și judecarea cauzei în lipsă.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 536D/2012, nr. 552D/2012 — nr. 554D/2012, nr. 562D/2012 și nr. 596D/2012 la Dosarul nr. 535D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 11 ianuarie 2012, 5 ianuarie 2012, 23 noiembrie 2011, 6 decembrie 2011 și 7 decembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 6.544/40/2011, nr. 4.717/40/2011, nr. 4.714/40/2011, nr. 4.719/40/2011, nr. 4.823/40/2011, nr. 6.580/40/2011 și nr. 7.326/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în cauze ce au ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 încalcă dreptul de proprietate reprezentat de salariul convenit pentru munca prestată, fără a acorda o despăgubire proporțională cu privarea de acest bun, precum și faptul că nu se conturează premisele modului în care, la încetarea amenințării pentru siguranța națională, cei vătămăți vor putea recupera bunul de care au fost privați sau echivalentul lui valoric. Arată că, deși termenul de aplicabilitate a Legii nr. 118/2010 s-a împlinit la data de 31 decembrie 2010, actul normativ nu poate fi considerat ca nefiind în vigoare, întrucât, prin preluarea dispozițiilor sale de către art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea personalului bugetar pentru anul 2011, acesta este încă în actualitate, iar, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, pot face obiect al excepției de neconstituționalitate și acele acte normative care sunt de actualitate prin prisma efectelor juridice produse, chiar dacă termenul de aplicare enunțat în cuprinsul lor s-a împlinit.

Mai susține că, având în vedere controlul de constituționalitate al Legii nr. 118/2010, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile acestei legi sunt constituționale, deși afectează dreptul la respectarea bunurilor în sensul prevăzut în cuprinsul art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În continuare, arată că, după pronunțarea Deciziei nr. 874/2010 de către Curtea Constituțională, proiectul de lege privind diminuarea drepturilor salariale ale bugetarilor a fost retrimis Parlamentului pentru punerea de acord cu decizia Curții. Actul normativ a fost adoptat de către Parlament în ședința comună din data de 29 iunie 2010, iar legea a fost promulgată în aceeași zi în care a fost adoptată. Legea nr. 118/2010 putea fi promulgată de Președintele României doar după expirarea celor două zile stabilite de prevederile art. 15 din Legea

nr. 47/1992, în măsura în care nu a fost invocată o obiecție de neconstituționalitate. Odată publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, aceasta produce efecte *erga omnes*, astfel încât nimeni nu poate refuza aplicarea legii pe motiv că nu au fost îndeplinite cerințele pentru adoptarea sa. Prin urmare, Legea nr. 118/2010 încalcă prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992, precum și dispozițiile art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților.

Consideră că măsura dispusă în cuprinsul dispozițiilor considerate a fi neconstituționale nu a încetat, iar salariile nu au revenit la cuantumul inițial, ci Guvernul a permanentizat diminuarea salarială (deși a înapoiat 15% din cuantumul salariului micșorat), deoarece Legea nr. 285/2010 folosește ca referință pentru calcularea drepturilor salariale salariul brut pentru luna octombrie 2010.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Instanța consideră ca fiind întemeiată excepția privind constituționalitatea extrinsecă a prevederilor Legii nr. 118/2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 1.409D/2011 al Curții Constituționale, cauză în care apreciază că dispozițiile de lege criticate constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional de proprietate ce afectează dreptul la salariu, în sensul de „bun”, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție, astfel încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 872/2010, nr. 874/2010 și nr. 1.655/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, și art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, cu următorul conținut:

— Art. 1 din Legea nr. 118/2010: „(1) *Cuquantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul*

bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.

(2) În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”;

— Art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010: „(1) Se reduc cu 25% următoarele drepturi de natură salarială de care beneficiază personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare al acestora: [...]”

b) drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 din Legea nr. 285/2010: „(1) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(2) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumului sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(3) Cuantumului brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.

(4) Cuantumului soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuantumului gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 alin. (1) și (5) referitor la proprietate, art. 147 alin. (2) privind deciziile Curții Constituționale și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția

pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, prevederile legale criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010. Cu toate acestea, dispozițiile art. 1 din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale recente, și anume Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a se analiza constituționalitatea prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010. Soluțiile legislative criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului, precum cele economice, financiare, sociale, care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a statuat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

În același timp, prin Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, Curtea a statuat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat.

Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

Totodată, prin Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Curtea a statuat că, în contextul legislativ actual, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate extrinsecă a Legii nr. 118/2010, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, Curtea a statuat că legea criticată este constituțională, arătând că: „în procedura reexaminării reglementată de art. 147 alin. (2) din Constituție, Parlamentul nu are competența constituțională de a modifica prevederile legale constatate ca fiind constituționale, ci va putea numai să pună de acord prevederile neconstituționale cu decizia Curții Constituționale; desigur, [...]”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în dosarele nr. 6.544/40/2011, nr. 4.717/40/2011, nr. 4.714/40/2011, nr. 4.719/40/2011, nr. 4.823/40/2011, nr. 6.580/40/2011 și nr. 7.326/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale. Prin urmare, «alte îmbunătățiri» ce ar viza legea criticată se pot face numai prin alte legi sau ordonanțe de modificare și completare.

Astfel, în condițiile în care critica autorului obiecției de neconstituționalitate vizează un text de lege care nu a făcut obiectul reexaminării în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, și anume aceea de a se limita la modificările ce au fost aduse legii în procesul de reexaminare. Întrucât obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, Curtea nu va mai proceda la examinarea criticilor formulate pe fondul reglementării.

În final, Curtea constată că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și cele ale art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților sunt aplicabile și în cazul în care obiecția de neconstituționalitate este formulată împotriva unei legi pe care Parlamentul a pus-o de acord cu o decizie anterioară a Curții Constituționale, în conformitate cu art. 147 alin. (2) din Constituție. Numai în aceste condiții Curtea are posibilitatea de a verifica punerea de acord a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia Curții Constituționale în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție. Întrucât și acest control al Curții este o formă a controlului *a priori* de constituționalitate, prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și ale art. 15—18 din Legea nr. 47/1992 se aplică în mod corespunzător.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu a determinat suportarea unei sarcini disproporționate și excesive, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În consecință, instanța de contencios european al drepturilor omului a considerat că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21).

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind rechemarea și numirea unui consul general**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Domnul Radu Octavian Dobre se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Trieste, Republica Italiană.

Art. 2. — Domnul Radu Octavian Dobre își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Începând cu data încheierii misiunii domnului Radu Octavian Dobre, domnul Cosmin Dumitrescu se numește consul general, șef al Consulatului General al României la Trieste, Republica Italiană.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,

Andrei Marga

București, 20 iunie 2012.

Nr. 613.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind numirea unui consul general**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Gabriel George Stănescu se numește consul general, șef al Consulatului General al României la Marsilia, Republica Franceză.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,

Andrei Marga

București, 20 iunie 2012.

Nr. 614.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Română de Televiziune

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 148 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se suspendă executarea silită a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Română de Televiziune, pe o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul culturii
și patrimoniului național,
Mircea Diaconu
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 20 iunie 2012.
Nr. 617.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale de Administrare Fiscală de către domnul Octavian Teodor Deaconu

Având în vedere propunerea formulată de Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Adresa nr. 801.579 din 19 iunie 2012, precum și Avizul favorabil nr.1.641.674 din 15 iunie 2012 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale de Administrare Fiscală de către domnul Octavian Teodor Deaconu,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art.19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Octavian Teodor Deaconu exercită, cu caracter temporar, funcția publică temporar vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 21 iunie 2012.
Nr. 382.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA

partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus până la data de 21 iunie 2012 raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 38 alin. (1) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale

1. ALIANȚA CIVICĂ DEMOCRATĂ A ROMILOR
2. PARTIDUL ECOLOGIST ROMÂN
3. CANDIDAȚI INDEPENDENȚI, conform tabelului următor:

Nr. crt.	Județul	Localitatea	Numele și prenumele	Funcția
1	Alba	Câmpeni	Morcan Dragomir	consilier local
2	Arad	Șicula	Constantinescu Simion	consilier local
3	Argeș	Budeasa	Oprescu Gilica Emil	consilier local
4	Argeș	Căteasca	Mihai Aurelian	consilier local
5	Argeș	Coșești	Tincescu Ion	consilier local
6	Argeș	Rucăr	Duruian I. Nicolae	consilier local
7	Argeș	Hirșești	Marinica Ionel	primar, consilier local
8	Argeș	Albeștii de Argeș	Pangrate Vasile	consilier local
9	Argeș	Rucăr	Tuluca Mihai	consilier local
10	Argeș	Ștefănești	Nicolae Florin	consilier local
11	Brașov	Victoria	Ionuț Eugen	consilier local
12	Brașov	Ghimbav	Stanciu Emima	consilier local
13	Brașov	Săcele	Stoea Gheorghe	consilier local
14	Buzău	Stâlp	Gavrilă Nicolae	primar, consilier local
15	Călărași	Fundulea	Minculete Viorel	primar, consilier local
16	Constanța	Medgidia	Militaru Ionel	consilier local
17	Constanța	Mangalia	Sali Dogan	consilier local
18	Constanța	Costinești	Tănase Paul	consilier local
19	Constanța	Cernavodă	Chivu Dumitru	consilier local
20	Covasna	Bixad	Ciucă Ovidiu-Constantin	consilier local
21	Covasna	Baraolt	Jozsa Jozsef	consilier local
22	Covasna	Boroșneu Mare	Kocsis Denes	consilier local
23	Galați	Matca	Ciocan Florinel	consilier local
24	Galați	Galați	Ciumacenco Nicușor	primar
25	Galați	Drăgănești	Marin Aurel	consilier local
26	Giurgiu	Bolintin-Deal	Roșca Ioana	consilier local
27	Gorj	Glogova	Răcănel Loreta	primar, consilier local
28	Harghita	Gălbăuțaș	Roandă-Arcălean Gavril	consilier local
29	Hunedoara	Orăștie	Popa Gheorghe-Gabriel	primar
30	Ifov	Voluntari	Prună Marius-Cristel	primar
31	Ifov	Voluntari	Petri Ion	consilier local

Nr. crt.	Județul	Localitatea	Numele și prenumele	Funcția
32	Mureș	Voivodeni	Balint Csaba	consilier local
33	Mureș	Stânceni	Bicăjan Silvestru	consilier local
34	Mureș	Sântana de Mureș	Cazan-Sabadi Viorel	primar
35	Mureș	Sântana de Mureș	Cazan-Sabadi Viorel	consilier local
36	Mureș	Vătava	Cioată Pantelimon	primar
37	Mureș	Vătava	Cioată Pantelimon	consilier local
38	Mureș	Lunca	Cotoi Zaharie	consilier local
39	Mureș	Apold	Frandeș Vasile Codin	consilier local
40	Mureș	Vânători	Laslo Antonie	primar
41	Mureș	Vânători	Negru Gheorghe Ioan	consilier local
42	Prahova	Blejoii	Pavel Constantin	primar, consilier local
43	Prahova	Brazi	Radu P. Constantin	consilier local
44	Prahova	Predeal Sărari	Antonescu Adrian Gheorghe	consilier local
45	Prahova	Măgureni	Nita A. Ion	consilier local
46	Prahova	Cosminele	Micu I. Dumitru	primar, consilier local
47	Prahova	Vălenii de Munte	Margaritescu Iulia	primar, consilier local
48	Prahova	Cosminele	Petrescu Ion	primar, consilier local
49	Sibiu	Avrig	Frunteanu Marian	consilier local
50	Sibiu	Avrig	Lăzăroaie Lazăr	primar
51	Sibiu	Avrig	Lăzăroaie Lazăr Teodor	consilier local
52	Sibiu	Avrig	Stoica Adrian Ionel	consilier local
53	Sibiu	Rășinari	Văcariu Nicolae	consilier local
54	Teleorman	Beuca	Gherghe Gheorghita	consilier local
55	Tulcea	Babadag	Timiș Nicoară	primar
56	Tulcea	Valea Nucarilor	Ghenea Daniela-Adriana	primar, consilier local
57	Tulcea	Valea Nucarilor	Costandache Antoniu	consilier local
58	Tulcea	Valea Nucarilor	Botezatu Dumitru	consilier local
59	Tulcea	Valea Nucarilor	Unitu Marcela	consilier local
60	Tulcea	Valea Nucarilor	Dănilă Costel	consilier local
61	Tulcea	Valea Nucarilor	Egorov Daniela	consilier local
62	Tulcea	Valea Nucarilor	Moț Dumitru	consilier local
63	Tulcea	Valea Nucarilor	Petcu Luca	consilier local
64	Vâlcea	Ștefănești	Bucă Ilie	consilier local
65	Vâlcea	Berbești	Manea Petre	consilier local
66	Vâlcea	Măciuca	Florioiu Ion	consilier local
67	Vâlcea	Băbeni	Cimpoieru Ilie Robert	consilier local
68	Vâlcea	Mihăești	Trașcă Nicolae	consilier local
69	Vrancea	Ruginești	Lungu Constantin	primar, consilier local
70	Vrancea	Slobozia Ciorăști	Coșoreanu Silvia-Dorina	primar, consilier local
71	Vrancea	Sihlea	Gurbet Costică	primar, consilier local
72	Vrancea	Focșani	Petrea Petrea	primar, consilier local
73	Vrancea	Homocea	Trăistaru Iorgu	primar, consilier local
74	Vrancea	Gura Calii	Munteanu Angelica	primar, consilier local
75	Vrancea	Păunești	Mania Gabriel-Claudiu	consilier local

București, 21 iunie 2012.

Nr. 7.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

